

Sedm rad svaté Terezie od Dítěte Ježíše:

- 1. Obětovat Bohu nedostatek radosti.**
- 2. Obětovat Bohu požívání radosti.**
- 3. Milovat skrytost a zapomenutí.**
- 4. Milovat vyprahlost jako zvláštní Boží milost.**
- 5. Dávat přednost obětem skrytým a nepatrným.**
- 6. Těžit duchovní prospěch i z vlastních poklesků.**
- 7. Nežádat od Boha žádnou určitou věc jinak než skrze Jeho vůli.**

26.neděle mezidobí, Kodet, B

Minulou neděli jsme viděli Ježíšovy učedníky,
jak se dohadovali, kdo z nich je největší.

To je podstata hříchu každého z nás jako jednotlivce,

když postavíme sebe sama, své já, na první místo, na místo, kde má být Bůh.

V dnešním úryvku vidíme pokušení prvního společenství křesťanů,
těch nejbližších Ježíšových: dát na první místo sebe jako společenství.

Ne to moje já, ale to naše my.

Ale nestačí zřít se pro Ježíše sebe,

ale je třeba se také zřít toho my, v nás samotných,
toho zvláštního, co my si vytvoříme.

Žádné společenství církve nemůže žít pro sebe, ani pro svou prestiž.

Sobectví, pýcha, závist, nepřejícnost,

ty existují, jak ve formě osobní, tak ve formě kolektivní.

To druhé pokušení je ještě záludnější a zhoubnější.

Protože člověk se může obětovat uvnitř společenství, rodiny, církve, farnosti,
a nemusí to být pro Boha, a nemusí to být z lásky,
a vůbec o tom nemusí vědět.

Učedníci říkají: „**Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.**“

Doslova v tom textu stojí: protože nás nenásleduje.

Ale každý má následovat Krista, a ne nás.

Ani církev se nemůže stavět na místo Boží.

Ježíš pokračuje: „Kdokoliv vám podá číši vody,

doslova: v tom jménu, protože jste Kristovi.

To je důležitá zmínka, protože když něco děláme

a prokazujeme dobro ve vlastním jménu,

tak tím spoutáváme druhého.

Není to projev lásky, ale vytváření závislosti.

Ale když konáme dobro ve jménu Ježíšově,

znamená to projevovat tomu člověku lásku Boží

a pozvedat ho k důstojnosti Božího dítěte.

V druhé části dnešního evangelního úryvku

Ježíš vede své učedníky k radikálnímu rozhodnutí pro Něj.

Je třeba odseknout všechno,

co mně či druhým brání v následování Ježíše.

Jestli mě to k Pánu nepřibližuje, nechci to.

Ztratit život pro Ježíše, znamená získat vše.

Ale dát čemukoliv přednost před Kristem, znamená všechno ztratit.

Proto je tak důležité, abychom dobře vnímali,

jak náš každodenní život a věci s ním spojené,

nás k Ježíši vedou, nebo od Něho vzdalují.

Nic si nezaslouží v životě tolik pozornosti a lásky,

pokud by nás to nepřibližovalo Jemu a nespojovalo s Ním.

26.neděle v mezidobí, B, 1. a 2.čtení

Boží Slovo dnešní neděle nás varuje před závistí (1.čtení) a chamtivostí (2.čtení).

Závist je sestrou chamtivosti. Závist nepřeje druhému.

Chamtivost přeje všechno sobě. Každému dává Bůh dost dobrých darů.

Nemusíme závidět druhým, a tak se zbavovat radosti z toho, co máme.

Nemusíme se chamtivě pachtit do úmoru, abychom měli všechno, co uvidíme.

Zlo nespočívá jen ve zlých viditelných činech.

Bůh nám zakazuje také touhu po cizím.

Před občanským zákonem zodpovídáme jen za to, co řekneme a uděláme navenek.

Ale před Bohem zodpovídáme i za to, co si myslíme a po čem toužíme.

Kdo v sobě nosí žádosťovost, je jen otázka času, kdy se to projeví.

Závistivec vidí u souseda nové auto a nový nábytek, hezkou ženu a hodné děti, a už si připadá doma jako ve zbořenisku a ve vězení, vylévá si žluč na své rodině, práskne dveřmi a jde do hospody.

Závistivec vidí živější a úspěšnější farnost,

a proto opouští tu svou bez ohledu na to, kde ho chce mít Ježíš.

Závist je jed, který všechno dobré otráví;

žiravina, která všechno kolem rozleptá.

Závistivci mají častokrát plno řeči o spravedlnosti.

Ten má větší plat, ten má lepší místo – to není spravedlivé.

Nejde mu ani o to, aby vydělal víc,

jde mu hlavně o to, aby ten druhý tolik nevydělal.

Spravedlnost je velkorysá. Chce, aby pro každého bylo dost.

Závist je malicherná a nepřejícná.

Všichni ostatní mají být chudí, oškliví a nešťastní.

To je ideál správného světa podle srdce závistivce.

Existují obchodníci, kteří si přejí nedostatek zboží a drahotu

a těžce nesou, že vedle nich jsou druzí, kteří prodávají a kupují,

a to proto, aby sami mohli prodávat dražší a kupovat levněji.

V katechismu katolické církve se mluví o tzv. hříších do nebe volajících.

Jsou to: úmyslná vražda; homosexuální činy;

utiskování chudých, vdov a sirotků; neplacení mzdy.

26.neděle mezidobí, B

„Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky!“

To je ideál, ale jsou překážky, které klademe Bohu, aby v nás mohl působit.

O tom hovoří apoštol Jakub. Jsou to: bohatství a chamtivost

a Ježíš v evangeliu mluví o hříchu rukou, nohou, očí...

Odevzdat se Bohu, následovat Pána Ježíše vyžaduje

nejen lidskou práci, úsilí a námahu,

ale též působit *proti své smyslnosti a proti lásce k tělu a světu.*

Pouze to nás vede k dokonalejšímu *obětování* našeho života Kristu.

Teprve potom a pouze díky tomuto postoji se mu budeme moci připodobnit. Ježíš nikdy neponechával své učedníky napospas iluzím.

Vždycky jasně ukazoval, že jeho následování znamená utrpení a kříž.

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“.

Ukazuje obrácenou logiku nebeského království,

kteří na člověku vyžaduje ztrátu vlastního života,

aby mohl následně získat nový život s Kristem.

„Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde;

kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej“.

Z utrpení a kříž ve spojení s následováním Krista vyplývá

nejen překonávání vnějších obtíží nebo pronásledování,

ale také z přemáhání lásky k tělu a světu.

Prvním nepřítelem následování Ježíše je jakákoli lidská žádostivost.

„Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči

a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa“ (1 Jan 2,16).

A právě proto, že lidská žádostivost nepochází od Otce, ale ze světa,

nemůže být v základu pravdivého lidského života.

Jsme schopni plně se odevzdat Ježíši tehdy,

zakoušíme-li hlubokou touhu po sjednocení vlastního života s jeho

životem, hledíme-li realisticky sami na sebe a na to, čím žijeme.

Tento realismus nás nutí přiznat se,

že jak vlastní *smyslnost*, tak i *láska k tělu a světu*

v nás stále ještě přebývají a hlásí se ke slovu.

Abychom mohli být všichni proroky,

nestačí jen bojovat proti vnějšímu nepříteli,

ale je třeba daleko více sil napsnout v boji proti sobě samému.

Přát si duchovní život znamená přát si kázeň.

Jinak je naše přání iluze.

Je pravda, že nakonec nás má kázeň dovést k duchovní svobodě.

Proto by nás askeze měla dělat duchovně pružnými, ne ztuhými, protože ztuhlost a svoboda se nikdy nesnášejí.

Přesto však naše kázeň musí mít v sobě jistý prvek přísnosti.

Jinak nás nikdy nezbaví vášní.

Nejsme-li na sebe přísní, naše tělo nás brzy podvede.

Jestliže si přísně neporučíme modlit se,

vykonávat v určitou stanovenou dobu pokání,

a jestliže se nerozhodneme plnit svá předsevzetí

i přes značné nepohodlí a potíže,

pak nás naše výmluvy brzy oklamou

a naše slabost a rozmary nás svedou z cesty.

Míru svého bytí nehledejme v síle svých prožitků.

Bouřlivost ducha je znamením duchovní slabosti.

Když rozkoše vyskakují z našeho nitra jako šelmy,

nemáme být na co hrdí: život naší duše je ohrožen.

Neboť když jsme silní,

jsme vždy mnohem větší než věci, které nás potkávají

a duše člověka, který našel sebe, je jako hluboké moře,

v němž může být hodně ryb: nikdy se však neukážou nahoře

a žádná z nich není tak velká, aby rozbouřila jeho klidnou hladinu.

„Bytí“ člověka je mnohem větší než cokoli, co cítí nebo dělá.

Dominik Pecka: Ze zápisníku starého profesora

Naše mládež neumí čekat.

Život je tvoření. K tvoření je třeba sil.

Ty síly se musí uplatnit v určitém okamžiku na určitém místě.

Mládí je shromažďování a rozvoj sil. Mládí je dokonce izolace sil.

Názorně: chci-li, aby mi z vodovodního kohoutku tekla voda, musím se postarat, aby neunikala z potrubí dříve, než dojde ke kohoutku.

Vybíjí-li elektrický drát svou energii dříve, než dojde do žárovky, marně budu otáčet vypínačem.

Řídit se zásadou, že mládí se musí vybouřit, znamená porušovat izolaci, vyčerpávat síly před časem.

Mládí se nesmí vybouřit.

Mládí se musí soustředit, nalézt odstup, umět čekat a zrát.

Vstupuje-li do života mládež vysílená, vybouřená a znechucená, není divu, že již není schopna budovat své životní štěstí.

Nemá se nač těšit. Nemá v co doufat. Všechno již okusila.

A nedovede tvořit, neboť nemá sil.

26.neděle mezidobí, B

Debatu Dvanácti o tom, kdo z nich je největší, Ježíš právě přerušil slovy, která provždy upravují vztahy uvnitř křesťanské komunity: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech“ (Mk 9,35), když se znovu, tentokrát Janovými ústy, ukazuje nepochopení učedníků: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“

Jan velmi dobře vyjadřuje postoj někoho, kdo cítí povinnost hájit výsady společenství před domnělými útoky zvenčí. Taková nedobrá horlivost se špatně skrývanými ambicemi držitelů autentické charismatické moci se snaží velmi přesně určit hranici mezi společenstvím křesťanů a těmi venku. Dojde až k tomu, že vyžaduje – to je jediný případ v evangeliích – následování skupiny („nechodil s námi“)! Již Starý zákon zaznamenává podobnou epizodu: dva muži prorokují působením Ducha Svatého, ačkoliv nepřišli na shromáždění Mojžíše a sedmdesáti starších; Jozue tedy žádá Mojžíše, aby jim v tom zabránil, ale dostane se mu odpovědi: „To tak žárliš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“ (Nm 11,29)...

Ježíš se zde ztotožňuje s Mojžíšovým postojem a Jana kárá: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi.“ Jistě, učedníci neschopní vyhnat démona z epileptického chlapce (srov. Mk 9,18) se divili, že jiní dělají takové věci, a jejich frustrace se proměnila v aroganci a nepřátelství. Ježíš je však učí, že moc jeho Jména – jež je v pravdě vyznáno jedině působením Ducha Svatého (srov. 1 Kor 12,3) – nemůže být uzavřena do příliš omezených hranic. Ježíšovo jméno vždy přesahuje hranice církve, která je také vyznává, a Pán má své svědky i velmi daleko za hranicemi společenství křesťanů! Jeho jméno nemůže být pramenem rozdělení mezi lidmi, kteří je v pozitivním smyslu vyzývají, protože vyjadřuje otevřenost a univerzální službu v sebedarování.

Nikdo si nemůže dělat nárok na držení monopolu na Pánovu přítomnost, nechce-li redukovat Pána na modlu a stát se příčinou pohoršení, tedy kamenem úrazu a překážkou na cestě člověka k Bohu. Je to pohoršení především uvnitř křesťanského společenství: „Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře.“ V církvi jsou skutečně „nepatrní“, křesťané, jejichž víra je snáze vystavena rozrušení (srov. Řím 14,1–23): „kdo zraňuje jejich slabé svědomí, hřeší proti Kristu“ (srov. 1 Kor 8,12). Jsou to ty nejpokornější a nejbezbrannější údy těla (srov. 1 Kor 12,22–27), které musí být obklopeny větší péčí, protože se v den soudu ukáže jejich velikost. Tehdy se zjeví jako údy nejbližší hlavě, Kristu, a kdokoliv je pohoršil, bude se muset červenat, protože byli obrazem Krista chudého a pokorného, jehož moc se ukáže v poslední den ...

Pohoršení se kromě toho objevuje také v osobním životě každého křesťana. A zde se Ježíš nebojí použít silné obrazy: „Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji... Svádí-li tě tvá noha, usekni ji... Svádí-li tě tvé oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla.“ Tato slova nechtějí posluchače vyděsit, nýbrž jasně připomenout požadavky evangelní radikality: je třeba se zříci toho, co může být překážkou vstupu do Království, tedy vést tvrdý osobní boj proti sklonům, která člověka uvrhují do hříchu a staví jej proti životu společenství, k němuž nás evangelium vybízí...

Vytyčovat příliš jasné hranice toho, co je vně, a zároveň neschopnost žít evangelium: to jsou dva omyly, na které Ježíš upozorňuje a volá nás, abychom bděli sami nad sebou a žili v srdečné otevřenosti dialogu s tím, kdo nemůže nebo nechce patřit do křesťanského společenství.